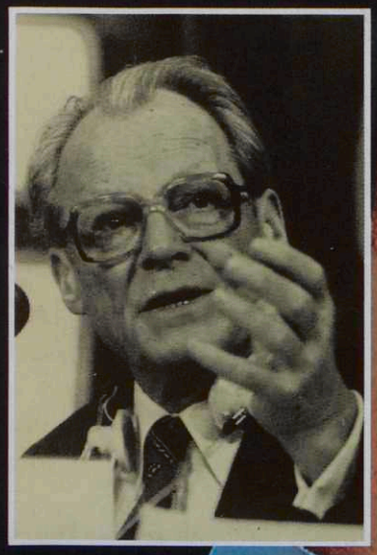
27.41

La Rosa

La Rosa
BARCELONA

NÚM.16 NOVEMBRE 1992

EDICIÓ ESPECIAL

10 ANYS DE GOVERN SOCIALISTA

SUMARI

3 DEU ANYS DE PROGRÉS 7 ELOGIO DE LA LOCURA 10 PER UN MANIFEST ECO-SOCIALISTA 12 ALGUNES RECEPTES DE RADICALISME MORAL 14 SALVEM SOMÀLIA 18 XIX CONGRESO DE LA INTERNACIONAL SOCIALISTA 20 CADA COSA EN SU SITIO 22 L'ASSOCIACIÓ DE LES NN.UU. A ESPANYA CONTRA EL FRANQUISME 24 CUANDO LLEGA LA NOCHE 26 FORMACIÓ A NIVELL EUROPEU: PROGRAMA ERASMUS 28 EL MERCADEIG I LA SOLIDARITAT 30 METELA CON LA ROSA. ENTRETENIMENTS.

Solicita gratuitamente tu revista por teléfono

302 60 16

Haz llegar tu aportación económica
a la cuenta corriente 427.2.001749-96
de la Caixa de Catalunya (Agencia 427)

EDICIÓ: PSC—BARCELONA, PAU CLARIS, 106 - **DISSENY GRÀFIC:** VIVÓ I GARRIDO, CASANOVA, 71, PRAL. 1a. 08011 BARCELONA - **FOTOCOMPOSICIÓ:** RÀPID A.D. SCP., VALÈNCIA, 186, 1r. 3a. 08011 BARCELONA - **FOTOMECÀNICA I IMPRESSIÓ:** INICIATIVAS GRAFICAS, NOI DEL SUCRE, 18 08840 VILADECANS.

D.L.B.-1304-89

10 ANYS DE FEINA BEN FETA.

Celebrem enguany el desè aniversari de la victòria socialista del 28 d'octubre de 1982. És un bon moment per fer una ullada al que han estat aquests deu anys intensos. 10 anys en què han canviat moltes coses a Catalunya i a Espanya.

Ningú no pot negar l'impressionant salt endavant que ha experimentat el nostre país. Quan recordo el sacrifici personal que suposava per a mi el deixar l'Alcaldia de Barcelona, quan tot just el somni olímpic començava a prendre forma, tinc la satisfacció de saber que aquest esforç col·lectiu de deu anys de gestió de govern socialista han valgut la pena.

Com a socialistes podem enorgullir-nos de la tasca realitzada. Perquè, encapçalats per Felipe González, tots i cadascun de nosaltres tenim una part d'aquest mèrit. Sé perfectament que aquests dies alguns voldran negar l'indubtable progrés del nostre país. O fins i tot hi haurà qui, tot i reconeixent els avenços, voldrà negar als socialistes la seva innegable aportació.

Per això caldrà refrescar la memòria col·lectiva. Recordar la profunda crisi econòmica que patíem el 1982. Recordar l'inestabilitat del sistema democràtic. Sols un petit record serveix per copsar l'enorme distància que hem recorregut. Ha estat, certament, un esforç del conjunt de la societat. Però ha estat també un esforç guiat pels socialistes. Una feina encapçalada per un govern que ha encertat en cada moment el diagnòstic de la situació, que ha marcat correctament les prioritats, que ha sabut prendre les mesures adequades.

Per això vàrem ser capaços de culminar la negociació per a l'ingrés d'Espanya a la Comunitat Europea. Per això vàrem acceptar el repte de l'Acta Única. Per això hem fet importants aportacions al Tractat d'Unió Europea signat a Maastricht.

Aquests deu anys han estat també els de la universalització dels serveis públics d'educació i de sanitat. Els anys que han vist la consolidació, primer, i l'ampliació, després, del sistema públic de pensions. Els anys de la millora de les prestacions econòmiques i de formació als desocupats. Els anys del major creixement econòmic i de la major creació de llocs de treball.

Podem presentar un bon balanç, sí. Però aquí no s'acaba la feina. Hem fixat ja el següent objectiu: situar-nos a la capçalera dels països europeus. Fer que l'esforç d'aquests deu anys es projecti al futur, que aquest període tan profitós de la història del nostre país no sigui tan sols un parèntesi, sinó que esdevingui l'inici del definitiu procés de modernització d'Espanya, que sigui el pòrtic d'una etapa de llarga durada de creixement econòmic i de reducció de les desigualtats.

Trobarem encara obstacles en el camí, no podrem escapar-nos dels efectes de la incertesa política i econòmica internacional però, n'estic ben segur, si seguim treballant de valent i encertant les prioritats, assolirem els resultats que perseguim. I això no serà possible sense l'acció decidida dels socialistes.

Narcís Serra

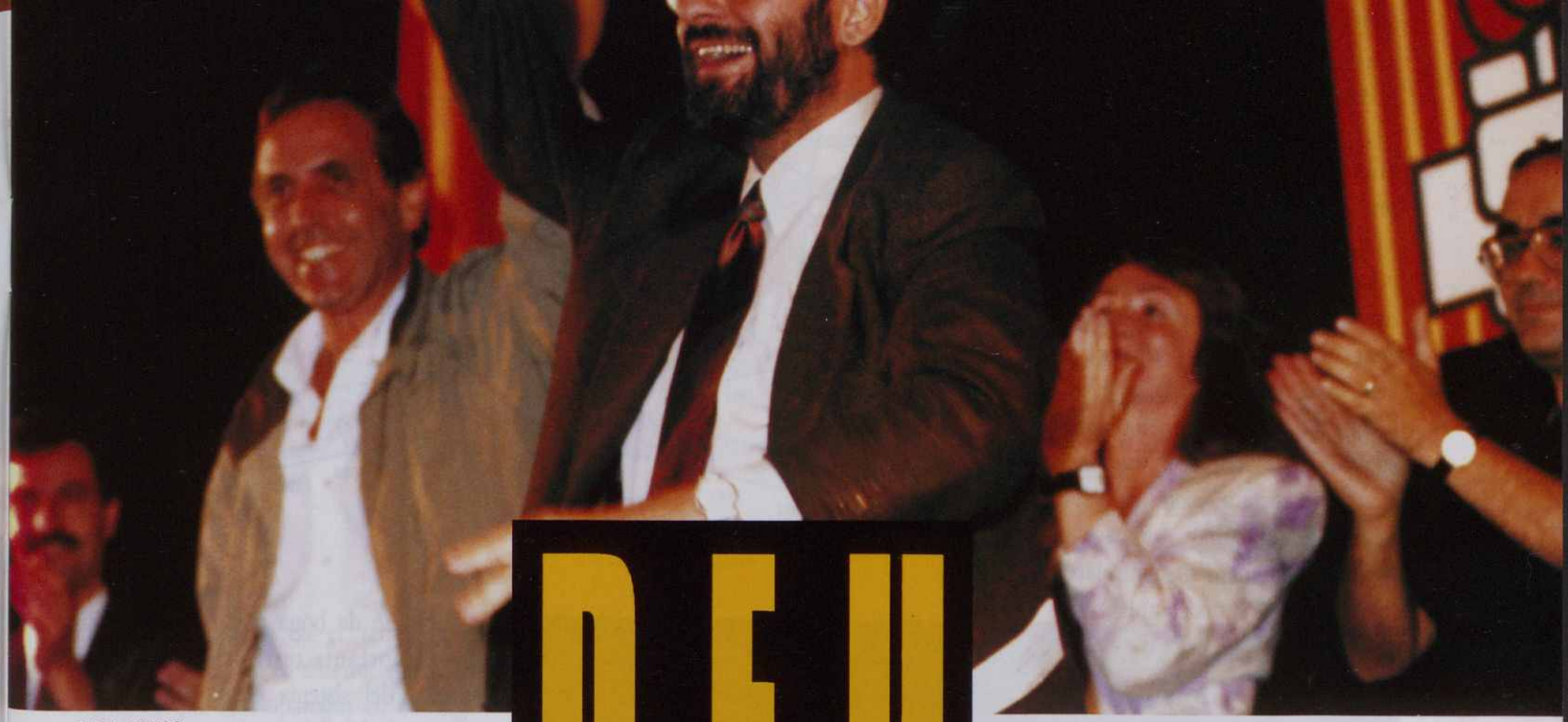

FOTO J. AMANCIO

DEU ANYS de progrés

Una dècada, deu anys de govern socialista, pot semblar un període llarg, però, com ja va assenyalar el llavors acabat d'elegir President del Govern, Felipe González, per canviar Espanya, per transformar un país endarrerit, tancat en ell mateix, amb temors atàvics, en un país modern i obert al món, es necessitaven al menys vint o vint-i-cinc anys.

Crec, doncs, que podríem definir aquesta primera dècada de govern socialista com una dècada de treball de futur, de progrés de Catalunya i d'Espanya, amb la mirada posada en aquest objectiu de futur de convertir-nos en un país avançat en les llibertats, en el benestar dels seus ciutadans, i plenament incorporats en els projectes col·lectius del món al qual pertanyem.

Hem cobert, per tant, una part d'aquest camí, i l'hem cobert amb èxit. Amb encerts i amb errors, però globalment amb un balanç molt positiu gràcies al treball i a l'esforç realitzat, no sols pel Govern i per la majoria parlamentària socialista, sinó pel conjunt de la societat.

Els reptes inicials, els grans problemes que tenia plantejats la societat espanyola quan, ara fa deu anys, els socialistes vàrem accedir al govern —inestabilitat de la democràcia acabada de conquerir, gravíssima crisi econòmica, dificultats per la posada en funcionament del procès autonòmic, aïllament del país

respecte del món occidental on ens situem—, tots varen ser abordats amb decisió, i deu anys després la profunda transformació iniciada pel nostre país, els canvis i les millores aconseguits resten a la vista de tothom.

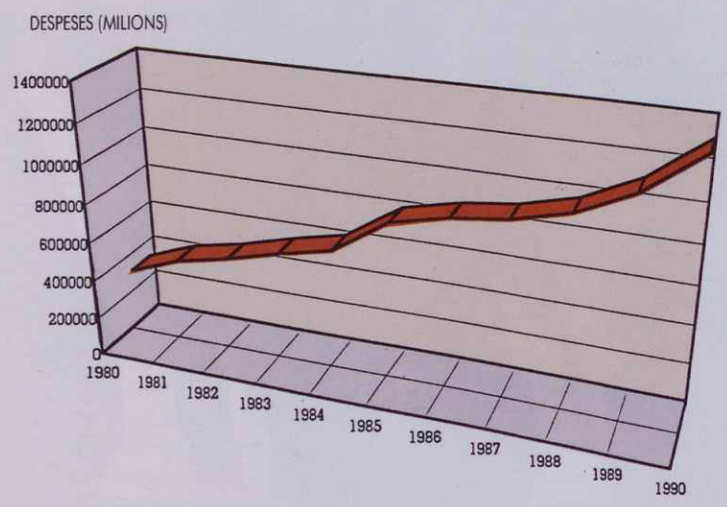
En un primer moment, en una primera etapa que abastaria els quatre primers anys de govern socialista, es va aconseguir consolidar la democràcia, superar la crisi econòmica, i integrar Espanya a la CEE. El repte del primer govern socialista era conseqüent amb l'extrema gravetat de la situació tant en l'àmbit polític (continuats intents de conspiracions contra el sistema constitucional democràtic) com en l'àmbit econòmic (dèficit públic —5,4%— i inflació —15%— totalment descontrolats) i social (creixement de la taxa d'atur).

Avui, allunyats ja del retard històric, som una societat estable, avançada i oberta al món, els problemes econòmics de la qual són similars als que té qualsevol democràcia europea desenvolupada.

Les prioritats econòmiques passaven, en bona part, per una consolidació de la democràcia que establís un necessari marc de confiança; l'entrada d'Espanya a la CEE que havia de posar fi a l'aïllament, motiu principal del retard del nostre país; el sanejament econòmic, mitjançant mesures que s'haurien d'haver adoptat molts anys abans, i la lluita contra la inflació.

Les succesives i, d'alguna manera, concorrents prioritats econòmiques, polítiques i socials a partir de l'establiment, primer, i la consolidació, després, de la democràcia han mantingut una coherència que ha fet possible un ample període de creixement i desenvolupament econòmic sense precedents, que ha beneficiat els ciutadans del nostre país, i que coincideix amb la segona etapa de govern socialista entre 1986 i 1992.

PRESTACIONS ECONÒMIQUES PER L'ATUR

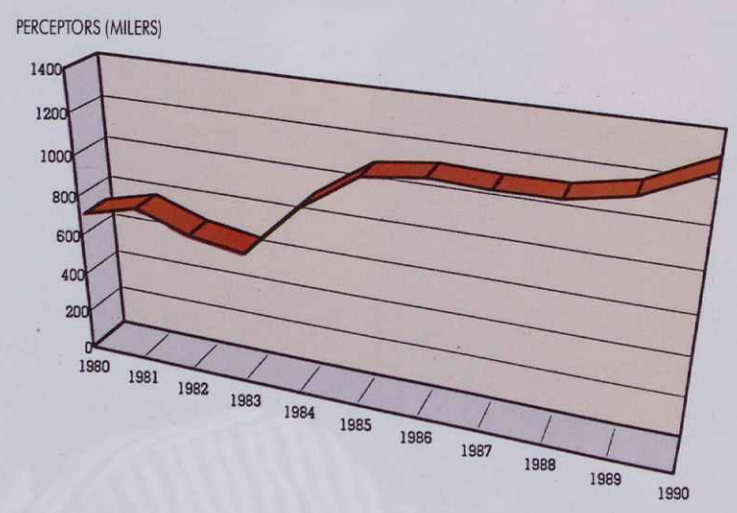

La reducció progressiva del retard secular d'Espanya és la conseqüència immediata de la política iniciada el 1982 i que obté un nou impuls a partir de 1986 i 1989, d'una dècada de progrés, en la qual el creixement econòmic ha estat molt destacat i la renovació de l'aparell productiu molt important. Significatius han estat també els canvis en la creació d'ocupació, en la quantia de les prestacions socials i en el creixement de la capacitat adquisitiva dels salaris; així com la correcció de bona part dels desequilibris importants territorials i d'altres agregats del sistema econòmic, amb la millora també dels equipaments i infraestructures físiques i educatives.

Avui, allunyats ja del retard històric, som una societat estable, avançada i oberta al món, els problemes econòmics de la qual són similars als que té qualsevol democràcia europea desenvolupada.

FOTO J. AMANCIO

Europa ha estat, i continua sent, el fil conductor del projecte socialista. La Unió Europea és l'única garantia per avançar en els valors de la democràcia.

vida i benestar de tots els ciutadans se situï en la mitjana comunitària. Amb aquests objectius s'obre una nova etapa en la qual el govern socialista pretén caminar cap a la culminació d'aquelles fites de canvi i transformació profunda del nostre país.

Europa és l'excusa, però la voluntat i la necessitat és, no l'acompliment

Les dificultats, en el terreny del dèficit públic o en el sistema monetari de canvis, que han aparegut en els darrers temps, tenen les seves causes, en bona mesura, en la situació de l'economia internacional, en la situació, similar a la

En aquests deu anys de govern socialista hem construït allò que la crisi política i la crisi econòmica havien posat en perill. S'ha treballat amb els ulls posats en el futur.

nostra i en alguns casos (Itàlia o Gran Bretanya, per exemple) més difícil que la nostra, per la que travessen països del nostre entorn, països amb economies més potents o de potència similar a la nostra, socis nostres tant en la Comunitat Europea com en l'OCDE, així com també en causes de caràcter intern derivades dels desequilibris encara existents en la nostra economia.

Precisament la progressiva eliminació d'aquests desequilibris és l'objectiu principal i l'últim del Pla de Convergència Econòmica amb Europa, que ha de fer possible recuperar el temps i el terreny perdut i aconseguir que el nivell de

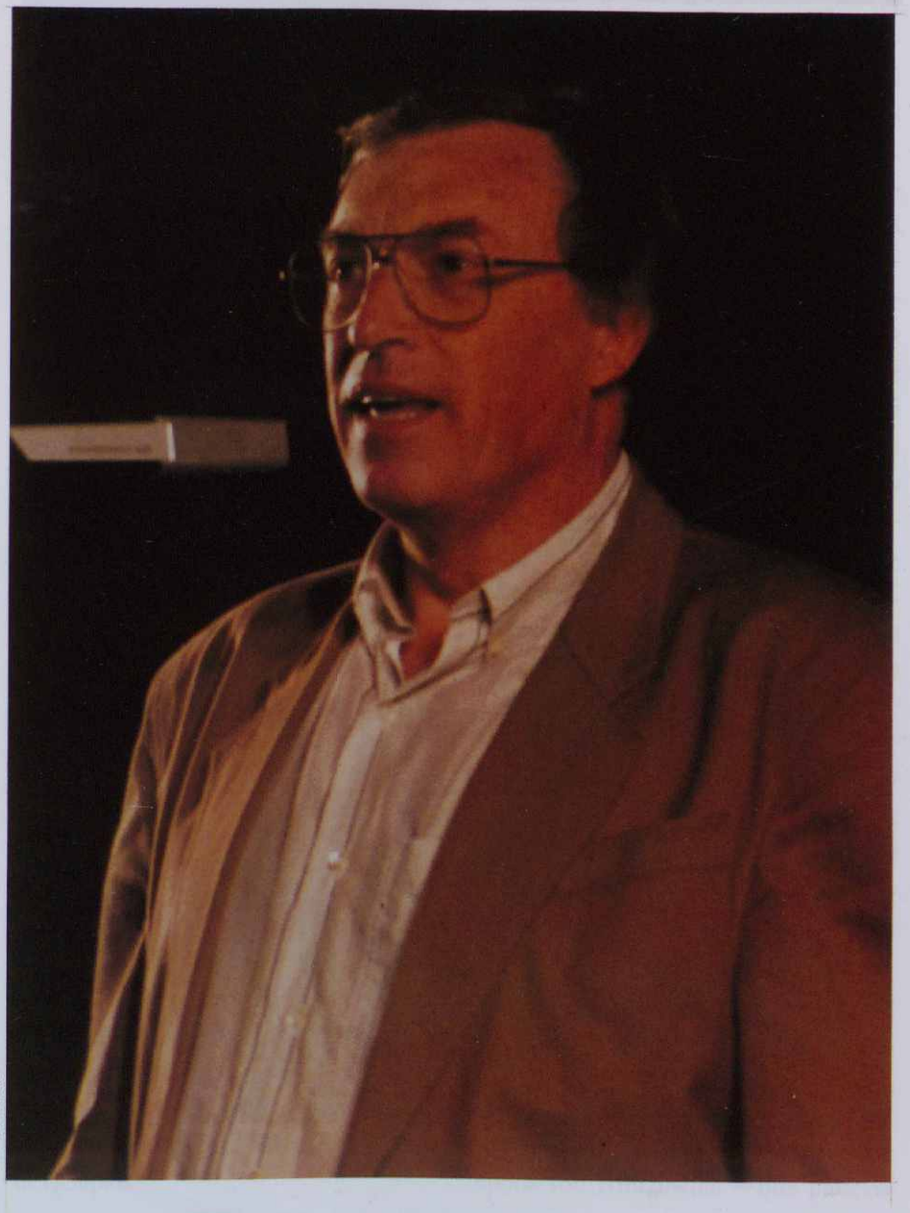

FOTO J. AMANCIO

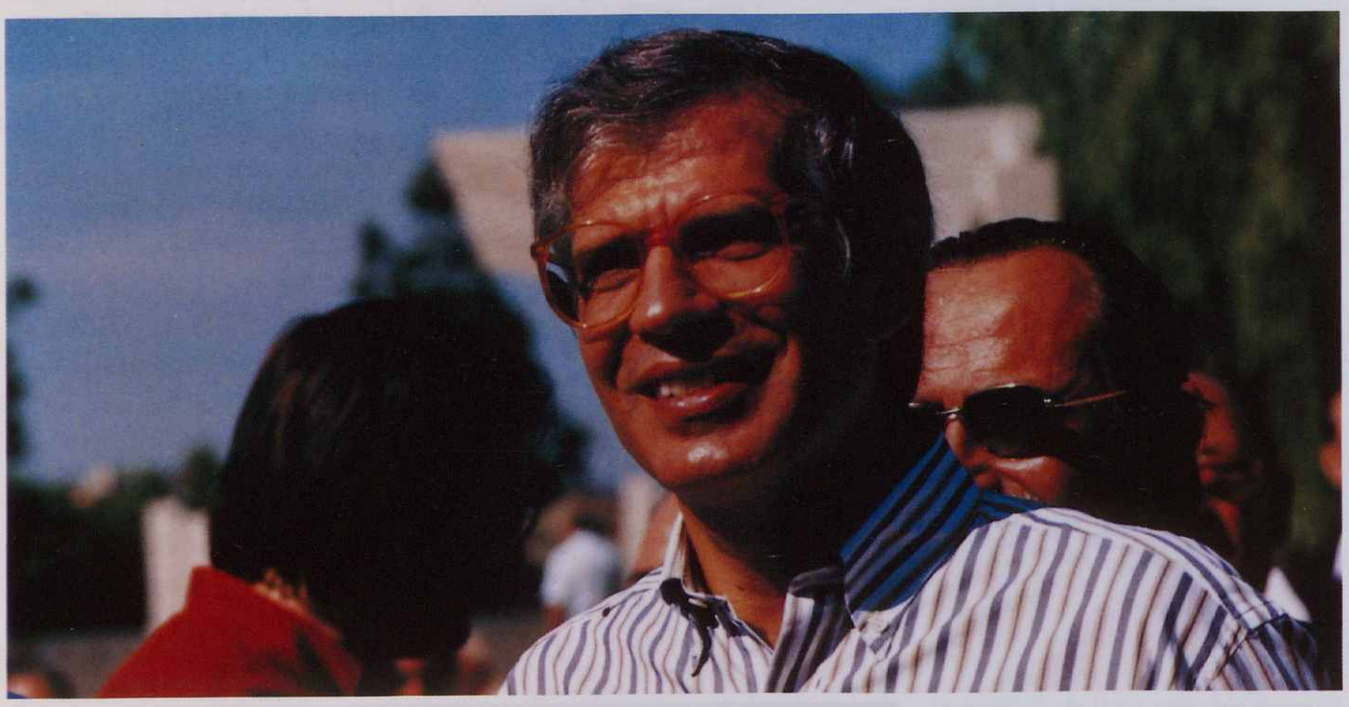

FOTO J. AMANCIO

d'unes condicions de confluència merament instrumentals, sinó la convergència real, és a dir, l'aproximació dels nivells de producció, ocupació, salaris, prestacions i equipaments existents a Espanya amb aquells que existeixen avui, per terme mig, en la Comunitat Europea.

En aquests deu anys de govern socialista hem reconstruït allò que la crisi política i la crisi econòmica havien posat en perill. S'ha generat creixement i s'ha proporcionat prosperitat en el conjunt de la societat. S'ha treballat amb els ulls posats en el futur.

Per això el país ha de mantenir la confiança en les seves pròpies forces a l'hora de fer front al nou repte, el nou esforç de disciplina que cal per fer el salt decisiu i incorporar-nos a la primera línia dels països europeus.

Europa ha estat, i continua sent, el fil conductor del projecte socialista. Per a nosaltres la Unió Europea és l'única garantia per avançar en els valors de la democràcia, la llibertat i la igualtat social.

Si els darrers deu anys han estat deu anys de progrés, i això ningú no ho pot posar en dubte, ara no podem perdre ni el ritme, ni la il·lusió, en el projecte de futur que s'obre davant nostre.

Joan Marcet
Vice-President del Congrés

ELOGIO DE LA LOCURA

FOTO J. AMANCIO

Imaginémonos a un ajedrecista. Inmediatamente se nos aparece un hombre entrado en años, una incipiente calvicie, gafas gruesas y traje descuidado y raído, en sus manos un enorme puro con la ceniza a punto de caer, el ambiente cargado, casi irrespirable, el ceño fruncido, bien podría decirse que aunque cayese una bomba el rostro de nuestro personaje no se alteraría ni por un instante. Se trata de un ser extraño, taciturno y excéntrico. Mientras los demás van al cine o al teatro, él vive en su mundo de piezas y peones, de blancas y negras.

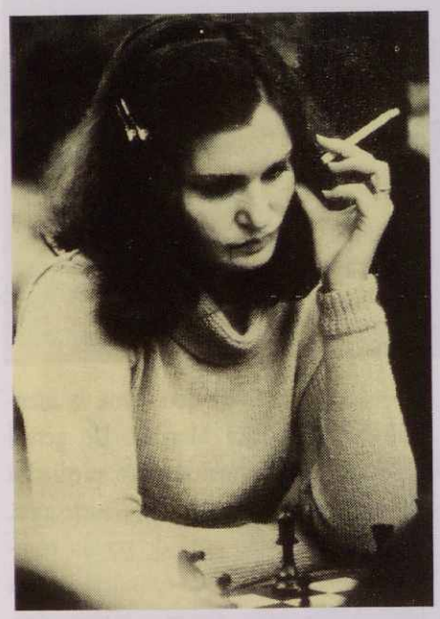
Esta visión, como toda generalización, es desproporcionada. Sin embargo, lo cierto es que aquél que sucumbe ante el embrujo del tablero no piensa en otra cosa. Ese desgraciado es capaz de levantarse a las cinco de la mañana para analizar tal o cual posición, o aquel movimiento tonto que le ha costado una partida y que no puede quitarse de la cabeza. Mil veces dirá que deja el ajedrez y mil veces volverá a jugar. En palabras de Larsen: «el ajedrez es como una amante a la que vuelves una y otra vez a pesar de las veces que te haya rechazado». Este carácter estimulante y obsesivo es frecuente también en la política...

Si esto ocurre con los meros aficionados, ¿Qué pasa con los jugadores profesionales? Debemos pensar que los profesionales suelen estar entre cinco y siete horas diarias frente a un tablero. Su concentración es absoluta, en cada movimiento se decide la victoria o la derrota, un despiste puede significar la pérdida de una importante suma de dinero. No olvidemos que, en el fondo, se trata de una batalla aunque quede enmascarada tras unas piezas de ajedrez. No debe extrañar que haya personas que no puedan soportar la tensión y se vuelvan «extrañas». La historia del ajedrez está llena de ejemplos.

El primer caso que llama la atención es el de Paul Morphy. Un genial ajedrecista norteamericano de mediados del siglo pasado. Su carrera, meteórica. En apenas un año pasó de ser un completo desconocido a ser considerado una leyenda. Su estilo, alegre y rápido, deslumbarba por su brillantez y contundencia. Después de ganar a los mejores jugadores europeos, entre los que se encontraba el gran Anderssen, se retiró del ajedrez. No volvió a jugar nunca más. Se pasó el resto de su vida recluido en su casa de Nueva Orleans bajo el temor de ser asesinado por unos personajes que le perseguían a todas horas. Padecía extrañas visiones y, más de una vez, se paseaba por las calles tal y como Dios le trajo al mundo. W. Steinitz, padre del ajedrez moderno y primer campeón del mundo oficial, murió trágicamente en un psiquiátrico chillando que era invencible. Afirmaba que jugaba al ajedrez con Diós a través del telégrafo y que conseguía vencerle incluso otorgándole un peón de ventaja y la salida.

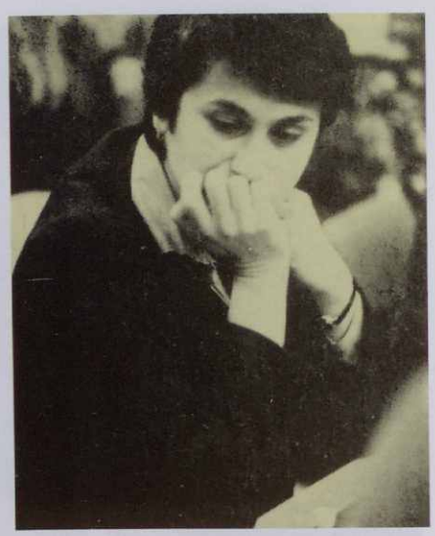
Por su parte, A. Rubinstein, uno de los mejores ajedrecistas de su época, murió de idéntica manera que Steintz. Su carácter difícil se quebró tras la primera Guerra Mundial. De esta misma época son Nimzowich —que padecía

complejos exhibicionistas— Tarrasch, Yanovsky y Maroczy, todos ellos muy conocidos por sus excentricidades. El gran José Raul Capablanca era conocido por su mano izquierda (y su mano derecha) con las mujeres. Se sabe con certeza de sus devaneos nocturnos antes de algunas partidas trascendentales. Su sucesor en el título, Alexander Alekhine,

no era un alcohólico anónimo sino un borracho conocido. Su muerte en Estoril en 1946 se produjo como consecuencia de un delírium tremens. Ya en nuestros días, tal vez sea Fischer quien suscite mayores problemas. A sus conocidas peticiones cuando compite sobre las luces, el color de las piezas, el ruido, la distancia del público y otras lindezas por el estilo, añade el aumento en altura de las tazas de los W.C., solicita jugar con tableros de color rosa, etc... Hace poco leí una noticia en la prensa: «Korchnoi juega contra Maroczy». Dicho así no tiene nada de particular... salvo que Maroczy ¡murió hace más de cincuenta años! Korchnoi dice que juega con él mediante un médium y, según parece, ya lleva piezas de más ¡así cualquiera! En otro artículo de Bronstein observé algo singular: se trataba de una partida entre Bronstein con blancas contra el mismo Bronstein con negras. En dicho artículo el autor explicaba cómo se engañaba y se ganaba a él mismo... Resumiendo: como una cabra. En los últimos torneos para el campeonato del mundo se observa la creciente presencia de psicólogos, médiums, brujos, etc... Los ajedrecistas llevan gafas de sol ara no ser hipnotizados por el contrario. Se trata de situaciones donde la excentricidad roza la locura.

¿Es peligroso el ajedrez? ¿Corre el riesgo quien lo practica de volverse loco? En mi opinión, no. Es posible que haya personas que no aguanten la tensión mental que supone el ajedrez a alto nivel. Pero esto se puede aplicar a todas las actividades humanas. La alta competición, a mi modo de ver, perjudica la

estabilidad de todo deportista. No puede ser bueno para la mente estar todo el día corriendo, nadando o haciendo gimnasia, pues las repercusiones psicológicas no tardarán en presentarse. No tiene más riesgo el ajedrecista que el corredor de fondo o la pequeña gimnasta cuyo crecimiento se ha alterado y cuya infancia no ha existido. El deporte es un buen complemento para el espíritu, pero en dosis adecuadas. Hacer del deporte, como de cualquier otra actividad humana, el «leit motiv» único de nuestra vida no puede ser sano y nos puede desequilibrar.

Tampoco debemos pensar que todos lo ajedrecistas de alto nivel están majaretas. El ajedrez no es una modalidad atractiva desde un punto de vista

periodístico. Sólo trascienden las noticias extravagantes. El ajedrez en sí mismo no es noticia, sino que venden más las «historietas» rocambolescas paralelas que lo envuelven. Los profesionales lo saben y, frecuentemente, las rarezas son provocadas. Además, entre el loco y el genio hay un paso. Algunos juegan con esto y realizan excentricidades para quedar como tales.

El ajedrez sirve para desarrollar importantes aspectos de la personalidad: ayuda a pensar y a concretar las decisiones, a concentrarse, a saber contener las emociones, a saber ganar y a saber perder, a calcular de memoria, a templar tu carácter, etc. Como contraposición, en un grado superlativo, tiene carácter obsesivo. De la política cabe predicar lo mismo. Una dedicación exclusiva puede comportar un progresivo alejamiento de la realidad. No significa que esté en contra del político o del ajedrecista profesional, lo que pretendo decir es que nunca se debe perder cierta «perspectiva». Considero que la política es una labor que ennoblece al hombre. No puede haber en el mundo nada más justo, o perseguir la verdad, aunque sea mediante piezas de ajedrez y un mundo de sesenta y cuatro casillas. ¿Está loco por ello el que juega al ajedrez o se dedica a la política? No lo sé. Creo que no. En todo caso, si están locos, pues ¡que viva la locura!

Pepo Viñas Racionero

please send me the next issue of La Rosa

Des de Londres ens truquen per demanar-nos La Rosa. Tú també ho pots fer.

Solicitala gratuïtament al tel. 302 60 16

Enviar esta solicitud a: PSC Barcelona, Pau Claris 106, entlo, 08009 Barcelona
o solicítela gratuitamente al teléfono 302 60 16

☐ ME GUSTARIA RECIBIR GRATUITAMENTE EN MI CASA LA ROSA DE BARCELONA

☐ DESEO RECIBIR INFORMACION SOBRE LAS ACTIVIDADES DEL PSC EN BARCELONA

☐ QUIERO COLABORAR COMO INTERVENTOR EN LAS ELECCIONES

Nombre .....

Dirección .....

Población ..... Provincia .....

D.P. ..... Telf. .....

Els dos articles que publiquem a continuació són contribucions, des d'ambients diferents, al debat. Són articles d'aquells que asseguren la polèmica, un perquè qüestiona la tradició organitzativa, l'altre perquè pot molestar les actuals estructures de producció. Creiem , però, que tots dos novedosos.

El manifest eco-socialista que reproduïm és el resultat d'un seguit de reunions realitzades entre persones de la Comissió de Ambient del PSC a Barcelona i un conjunt de ciutadans independents interessats en el tema.

La seva publicació a les nostres planes respon a la forta demanda de materials i opinions sobre política Medi ambiental que hem rebut després de l'Edició per part de *La Rosa* del llibre *Por una declaración de principios eco-socialistas.*

L'article d'en Francesc Trillas és clarament «provocador» davant dels que s'entesten que no ha de canviar res, però, també, davant dels que vol que tot canvïi una mica per seguir, en el fons, com fins ara.

DEBAT

PER UN MANIFEST ECO-SOCIALISTA

Els socialistes en general i el PSC en concret, tenim la capacitat teòrica i doctrinal de poder representar els interessos dels ciutadans preocupats per la crisi ecològica. I això ho podem fer, per fer coincidir la consciència ecològica amb el nostre ideari, sense haver de coincidir necessàriament amb cap altra força social o política.

Ara bé, tot moviment eco-socialista ha d'estar decantat cap a un ecologisme global (cap a una ecologia ambiental, una ecologia social i una ecologia mental); més que cap a un ambientalisme que ofereix solucions tecnocràtiques a problemes que desborden els marcs tecnocràtics.

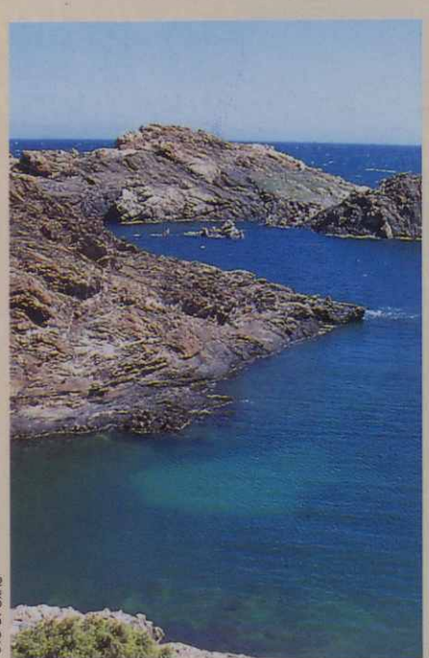

FOTO D. GRAU

Un projecte eco-socialista implica el desenvolupament d'un nou estil de vida, i de nous valors socials i culturals.

La internacionalitat del problema ecologic

La problemàtica ecològica no és un problema local, ni nacional, sinó que es planteja en termes de biosfera i implica tota l'espècie humana. Per això, l'eco-socialisme ha d'adquirir un caràcter de visió global, proposant solucions als problemes actuals, i no amb visions parcials i fragmentàries, sinó amb visions de conjunt i globals.

Crisi ecològica i crisi de valors

La nostra consciència ètica es tro-

ba segrestada pel mite del consum il·limitat. Per això, en última instància, la crisi ecològica de valors, uns valors centrats en l'afany de lucre desmesurat, en una actitud egoista davant la vida, en una falta de respecte per tot allò que ens envolta, ens porta al deteriorament sense remei del nostre propi hàbitat.

La falsa igualtat: progrés econòmic = progrés social

L'explotació de la natura no és un principi bàsic de qualsevol mena de desenvolupament econòmic; sinó més aviat el principi bàsic de l'industrialisme desmesurat. La ideologia de la industrialització necessitava, i per això ho legitima, l'explotació que l'individu fa tant dels seus semblants com del medi natural. Potser l'engany de la ideologia de la industrialització rau en la igualació precipitada del progrés social amb el progrés tecnològic i econòmic.

Per la recerca de valors que possibilitin un altre desenvolupament.

La manca d'harmonia entre la recerca del creixement econòmic i els valors ètics i socials, està minant els nostres valors i les nostres institucions més fonamentals. El resultat d'aquesta manca d'harmonia pot ser una desintegració de l'ordre social, conseqüència de la qual serà la generació d'un buit social i vital dels individus, que potencialment podria ser omplert per experiències totalitàries i intolerants.

Consum i alienació.

El creixent consum que detectem en la nostra societat, no tant sols ens allunya cada cop més dels ideals i de les possibilitats d'emancipació; també permet justificar un desenvolupament que està donant uns beneficis altíssims a les empreses multinacionals.

Per una ecologia política que avanci cap a una societat més humana.

Un projecte eco-socialista, haurà d'assumir, en un moment determinat, els reptes d'afrontar-se als poders fàctics

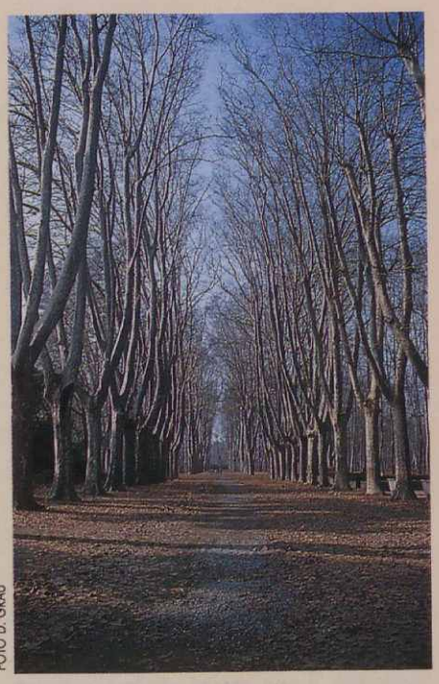

FOTO D. GRAU

que ens estan portant a una expansió de la tecnosfera i una contracció de la biosfera. Un projecte eco-socialista, haurà de superar l'ambientalisme proteccionista a favor d'una ecologia política que assumeixi la crítica de les condicions que han provocat l'eco-crisis i que pretengui arribar a una societat sostenible, on es puguin desenvolupar relacions humanes més plenes i amb unes majors perspectives de diversitat cultural.

La mirada ecològica

Una visió ecològica analitza la realitat en termes d'equilibri entre organismes vius, reciclatge, recursos no renovables, etc. Des de la mirada ecològica, la realitat es pensa com a cicles tancats que estan continguts dins dels límits naturals de l'eco-sistema de la Terra, i cal que tots els processos de creixement s'adaptin a aquesta realitat. Per això, sense una adaptació del sistema econòmic als principis de preservació de la biosfera, es podria arribar a una situació de declivi econòmic.

Ciutat i sensibilització ambiental

Les comunicacions humanes han evolucionat per una via que va cap al predomini de l'urbà. Les ciutats s'enfronten avui amb problemes de deteriorament de les infrastructures i de degradació ambiental entre d'altres. Encara que els problemes ambientals es plantejen a nivell internacional, es mostren en tota la seva gravetat a les grans ciutats. Per això són les grans ciutats les que tenen més necessitat d'una actuació ecològica que permeti unes vies d'intervenció per respondre als criteris de qualitat de vida als quals aspiren els ciutadans.

La llar contaminada

La llar sempre ha simbolitzat l'ambient segur i protector. Però aquesta situació s'està modificant a les llars modernes, on la nostra salut es veu amenaçada per la constant i insidiosa contaminació que ens envaeix la llar, provocada per l'augment massiu de substàncies químiques i sintètiques utilitzades arreu, per la contaminació electromagnètica i iònica que provoquen les xarxes elèctriques i els electrodomèstics. Assumir la problemàtica de la contaminació ambiental és assumir aquestes altres contaminacions, fins ara minimitzades.

La fragilitat de l'aigua potable.

L'aigua és la base de la vida, i probablement serà el petroli del segle XXI; ja que un dels problemes més greus amb el què es trobarà la humanitat al voltant de l'any 2000 serà la falta d'aigua potable. Els grans rius estan contaminats pels nitrats, els metalls pesants, les matèries orgàniques; i els de menys cabdal, saturats de fosfats. La contaminació dels rius de Catalunya presenta una situació molt alarmant: el Besòs és un riu mort. El Llobregat ha estat diverses vegades al límit de la qualitat mínima per poder ser potable. El Ter té diversos punts d'alta contaminació abans de l'embassament «El Pasteral», d'on s'agafa l'aigua per al subministrament de Barcelona i Girona. L'Ebre manté la seva qualitat a causa del seu gran cabdal, i el seu afluent, el Segre, es manté en la mitjana de qualitat gràcies al fet que circula per comarques poc poblades i menys industrialitzades.

Per un desenvolupament sostingut.

Els canvis necessaris per pal·liar l'eco-crisi impliquen substituir l'expansió econòmica per un desenvolupament sostingut, però a nivell interncional, ja que mesures locals poc podrien fer respecte al deteriorament del medi ambient. Un dels criteris fonamentals del canvi no ha de ser el creixement de l'economia; tan sols satisfer les necessitats i els desitjos sense destruir la base de recursos naturals. En un model de desenvolupament sostingut el PNB baixa, però el benestar general augmenta, fet que indica la necessitat de nous indicadors de progrés.

Avaluacions de l'impacte ambiental i participació.

Les avaluacions de l'impacte ambiental de les tecnologies són unes activitats a potenciar. Cal, però, que tinguin un impacte real i no merament testimonial. A més a més seria significativa la participació de no-experts en les avaluacions, sense menysprear, però, la capacitat tècnica de l'expert.

Democràcia participativa i nous valors.

Una de les paradoxes de la nostra societat és: per un costat, la societat crea problemes cada cop més complexos que tan sols poden ser resolts per experts amb coneixements molt especialitzats; per un altre, ofereix als individus una formació acadèmica més gran, que repercuteix en un major nivell d'expectatives en relació a les generacions anteriors. És a dir, la societat centralitza cada cop més la presa de decisions, però a la vegada difon la cultura que promou l'assumpció de la presa de decisions per part dels individus afectats per aquestes decisions. Sorgeix així el problema per a la democràcia de satisfer, a la vegada, la necessitat d'una major eficàcia i la necessitat d'una major participació. Profunditzar en una democràcia participativa implica qüestionar els actuals criteris d'eficàcia i els objectius finals que hi estan relacionats: el consum material i l'acumulació personal. En una situació de democràcia participativa, probablement els valors es desplaçarien d'un individualisme egoista cap a una autorrealització de l'individu, basada en la qualitat de la vida i no en l'acumulació d'objectes materials.

El sorgiment de noves sensibilitats culturals.

El model de societat en què vivim ha potenciat, mitjançant mètodes no conscients de conformitat i pressió psicològica, una preponderància del tenir davant del ser. Una creença que per aconseguir la felicitat és més important tenir, és a dir, posseir com més objectes de consum millor; davant del ser, és a dir, la capacitat de desenvolupar una sensibilitat que ens permeti obtenir un equilibri psicològic. Davant de tot això, comença a sorgir una nova sensibilitat que cerca unificar la indignació sobre l'autenticitat personal amb una relació d'harmonia amb l'entorn global.

DEBAT

Algunes receptes de radicalisme moral

Xavier Rubert de Ventós, en una conversa amb Biorgio Napolitano que va transcriure la revista *Cuadernos Noventa*, va proposar, invertint els termes d'una sentència de Max Weber, que en les nostres societats s'instauressin un radicalisme moral i un relativisme polític. És sabut, tenint en compte la divisió internacional del treball, que no sempre aquells que tenen les idees brillants proposen tot seguit la forma de portar-les a la pràctica, i que no sempre les persones que proposen l'execució correcta dels programes són els que han engendrat les idees. És per això que, si considerem justes les paraules de Rubert de Ventós, especialment evidents després de la caiguda del comunisme, convé ara començar a parlar de com fer efectiu quelcom tan abstracte com el radicalisme moral. Pel que fa al relativisme polític, està tan estès que en tot cas el que s'hauria de fer, si creiem en la seva virtut, és inten-

FOTO R. MASMITJÀ

tar que mantingui les seves proporcions.

Aquí i avui, des d'una organització del socialisme democràtic, entenc per radicalisme moral el següent:

- Combatre les desigualtats internacionals. Enfortir la dimensió internacional del socialisme per donar una esperança real als milions de persones que pateixen al Planeta, per motiu de guerres, fam, falta de drets humans, explosió demogràfica, desigualtats, explotació, incultura, etc.
- Combatre les desigualtats a les societats occidentals, encara que els pobres no votin.
- Admetre que la política democràtica i els ciutadans són dos compartiments que estan més allunyats que mai en els últims temps i treballar a partir de l'admissió d'aquesta realitat com un fet dramàtic. Per què això no va acompanyat de propostes de reforma dels partits, que tenen la mateixa estructura que quan van ser creats a finals del segle passat?
- Reformar en profunditat els partits polítics i fer-ne més viable i transparent el sistema de finançament. Elaborar al respecte mesures concretes (trencar amb el model actual de partit amb congrés, executiva i consell nacional —suprimir els congressos i fer eleccions i referèndums, aplicar la informàtica a la presa descentralitzada de decisions, etc.). És evident que aquestes mesures no es poden aplicar de la nit al dia. Cal construir una comissió d'estudi al nostre partit que avaluï les possibilitats d'èxit de la implementació concreta i gradual d'aquestes mesures per corregir el dèficit democràtic de les organitzacions polítiques. El Partit dels Socialistes de Catalunya és probablement l'organització que està més ben preparada de tot Espanya per donar aquest pas endavant, per la seva tradició de puresa democràtica, per la seva relativa joventut i per la credibilitat dels seus líders pel que fa a la renovació de la política i del socialisme.
- Treballar per la llibertat, els drets humans, la pau i la democràcia a tot el món.
- Aplicar els principis del Federalisme com a millor fórmula per reformar el poder en un sentit democràtic.
- Potenciar el sector no lucratiu i buscar una aliança d'aquests sectors amb els partits socialistes que parteixi de la independència dels diferents projectes.
- Augmentar la cultura en general i la cultura política, en particular, de la població, en especial en els sectors més desafavorits, que són els qui més necessiten que la política democràtica tingui més gruix i sigui un instrument de defensa dels seus interessos.
- Millorar la informació i la comunicació política per a tota la població. No crear llenguatges en clau. Buscar la màxima transparència en els debats.
- Que els polítics no siguin monstres, com passa algunes vegades (no sempre, ni tan sols la majoria de les vegades, però passa), sinó persones normals. A això contribuiria molt que s'introduïssin dosis de desprofessionalització en la pràctica política.

Totes aquestes mesures no posarien res en perill i tindrien una clara rendibilitat electoral, perquè serien atractives per a una extensa part de la població, en bona part juvenil, que defensa valors progressistes, però que es troba allunyada de la política tradicional. Guanyar eleccions és molt important, però també ho és tenir un camí estable de victòries electorals (es podria fer un paral·lelisme amb la necessitat de fer polítiques econòmiques que portin a un camí estable de creixement econòmic, però que no sacralitzen la conjuntura a curt termini).

Per acabar, cedeixo la paraula al director d'un important diari: «les teories més reaccionàries es poden resumir en tres tesis: la de la perversitat afirma que tota acció deliberada per millorar algun aspecte de l'ordre polític, social o econòmic únicament serveix per aguditzar la situació a la qual desitja posar remei (...). La tesi de la futilitat defensa que tota temptativa de canvi és avortiva; tot pretès canvi és superficial, cosmètic, il·lusori; les estructures profundes de la societat resten intactes; és a dir, en comptes d'existir una llei del moviment social, el que hi ha és la immobilitat lampedusiana. La tercera tesi, la del risc, diu que qualsevol canvi que es proposa, desitjable en si mateix, implica costos i conseqüències inacceptables i posa en perill assoliments anteriors. En el marc d'aquestes tres tesis tan de moda subsisteix una senzilla ideologia: la que professa que estem en el millor dels mons possibles i l'adequat és la defensa del *estatus quo*.

Cal, doncs, matar el reaccionari que tots portem a dintre i abandonar el «renovacionisme» verbal per passar a la pràctica renovadora. Aquesta serà la nostra contribució col·lectiva al radicalisme moral que ens demana la majoria dels ciutadans.

Francesc Trillas i Jané

FOTO D. GRAU

SALVEM SOMÀLIA

La política de la Perestròica, la caiguda del mur de Berlín, la distensió entre l'Est i l'Oest i, en defiginitiva, la liquidació de la política de blocs nascuda a l'ombra de la guerra freda, semblava, potser enganyosament, que ens permetria organitzar un nou ordre internacional i administar d'una manera més solidària els desitjats «Beneficis de la Pau».

La realitat ha resultat molt més dura que aquestes previsions optimistes i en el buit deixat pel comunisme els països de l'Est han aixecat una política d'ajust històric, de baralla ètnica i religiosa i malauradament una marxa massa lenta cap a la consolidació de la democràcia, que té com a característica bàsica la intolerància per les idees dels altres.

És cert que no tots els països que coneixíem amb el Bloc Comunista han optat per aquest camí; però la recomposició del mapa d'Europa ha donat pas a un important trasbals en la situació romanesa, les lluites entre les antigues repúbliques soviètiques i, especialment, la guerra infernal a l'antiga Iugoslàvia, en són una mostra esfereïdora.

Però els canvis que estem vivint en el nostre món contemporani no afecten només la vella Europa, sinó que el buit de poder que ha produït la desaparició d'un dels Blocs s'ha fet sentir en altres zones del planeta, especialment a l'Àfrica. No hi ha diners ni ajuda per alsista països africans arrenglerats històricament a l'òrbita comunista, com ara Etiòpia, Uganda... I si això no fos suficient, el paper de gendarmeria, que representava l'existència dels Blocs, ha donat pas a la reaparició de lluites tribals dramátiques i sense sentit d'una crueltat ferotge, com és el cas de Somàlia.

La Fundació Internacional Olof Palme, creada fa quatre anys amb l'objectiu de lluitar en favor dels drets humans, de la distensió entre l'Est i l'Oest, de la pau i el desarmament i per un reequilibri de les relacions entre el Nord i el Sud, i en definitiva al servei de les idees polítiques del qui fou el gran dirigent socialista, Olof Palme, no pot restar

impassible davant d'aquest exercici de misèria i incomprensió humanes. Nosaltres malauradament no podem resoldre aquests dramàtics conflictes que ens sobrepassen, però sí que podem allengerirlos fent una crida a la solidaritat internacional i especialment a la solidaritat diària a casa nostra.

La independència de la política internacional és un fet indiscutible. Ho és en el cas de l'ecologia, en temes nuclears, per als grans capitals. Ho ha de ser també per a la solidaritat davant de la desgràcia, de la guerra i de la mort.

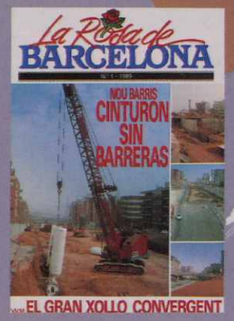
És per això que la Fundació Internacional Olof Palme ha organitzat una campanya que, sota el lema «Salvem Somàlia», fa una crida a les institucions, empreses i persones a nivell individual per enviar un vaixell de mil cinccentes tones d'aliments a la gent d'aquell país tan maltractat. És una empresa difícil i ambiciosa, però només amb ambició i generositat es poden escometre grans objectius, i només davant la dificultat som capaços de créixer interiorment, donant als altres el millor de la nostra condició humana.

Avui, en nom dels somalis que moren de fam, us demanem ajuda. Us necessiten.

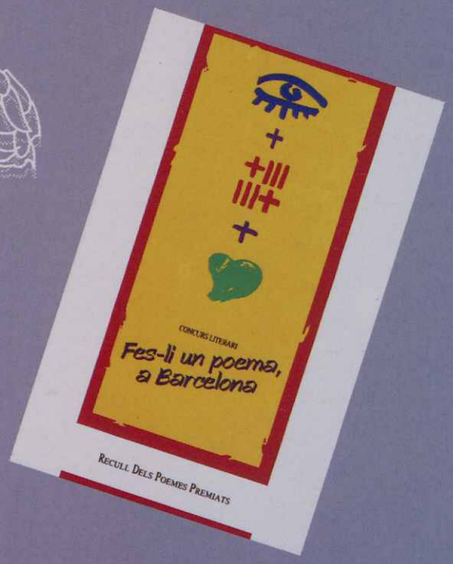
Anna Balletbó
Secretària General
Fundació Internacional Olof Palme

La Rosa
BARCELONA

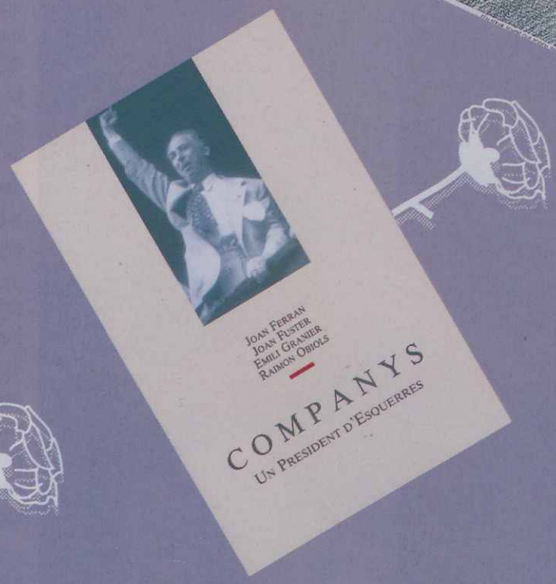

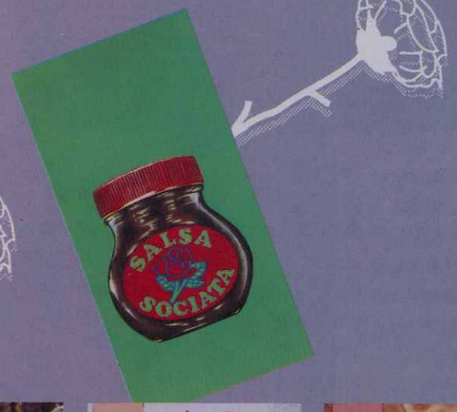
4 anys de Roses !

Revistes, llibres, debats, viatges, concursos, festes, sopars... quatre anys d'activitats de tot tipus adreçades als amics que han volgut participar en aquesta «moguda».
Més de 30.000 subscriptors fixes a la nostra ciutat. Alguns jardiners de la lleial oposició han pretès espurgar-la moltes vegades i pintar-la de groc, però ella ha rebrostat ufanosa. La Rosa continua. Ara més que mai.

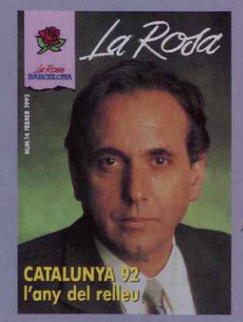

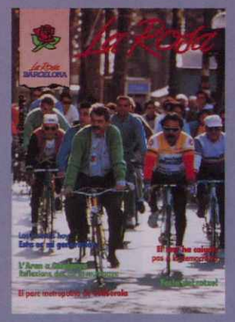

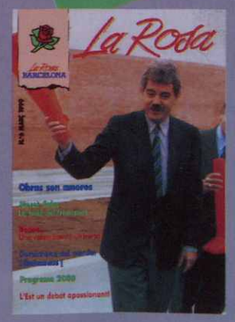

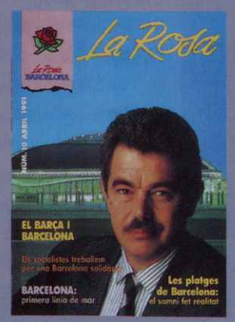

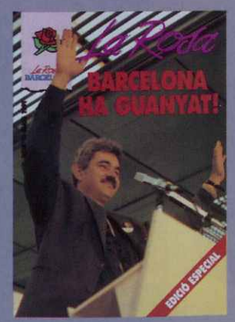

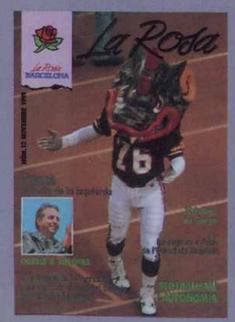

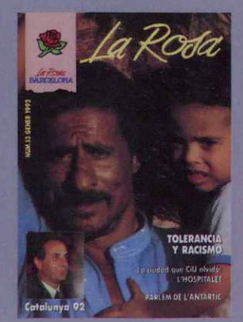

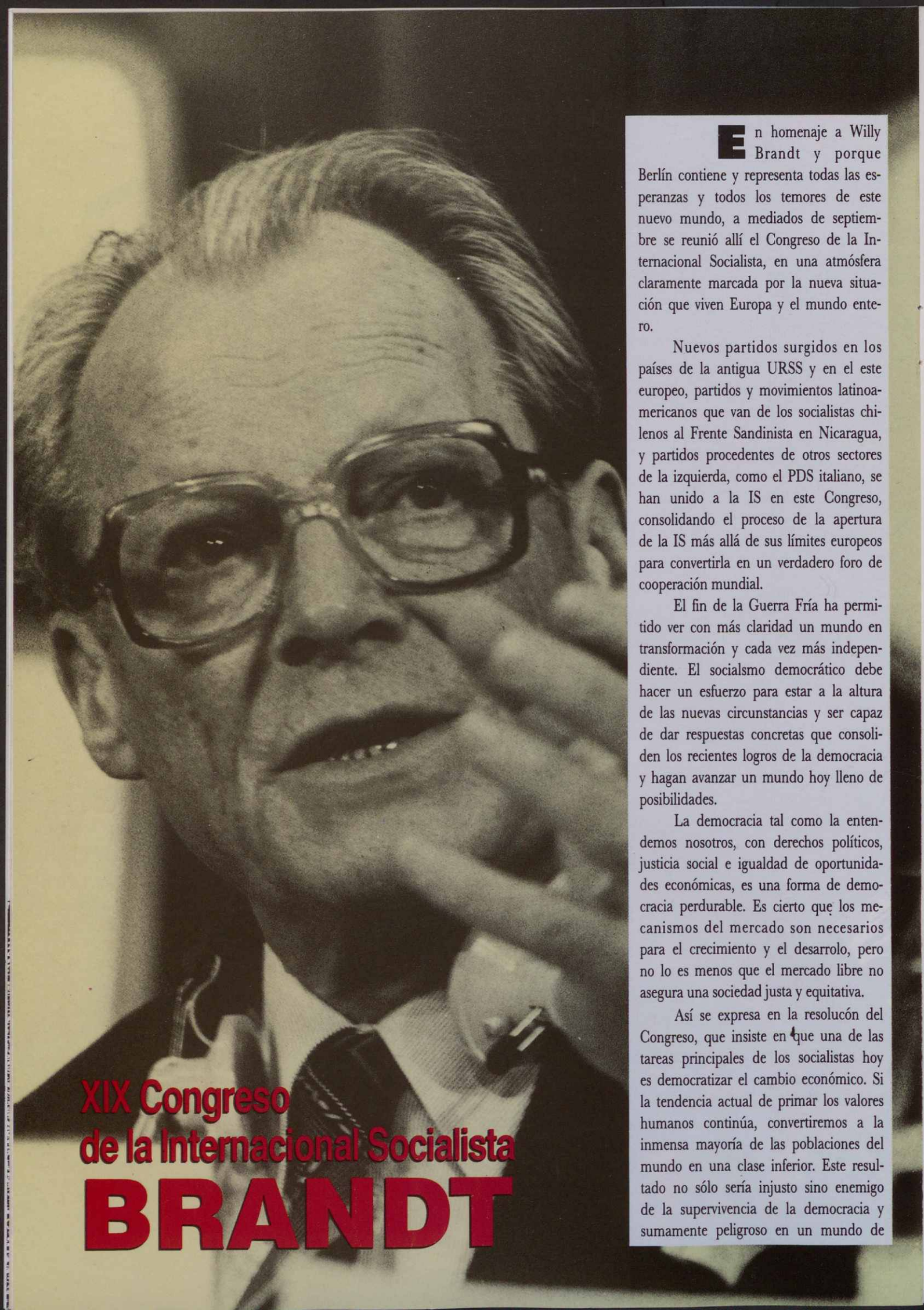

XIX Congreso de la Internacional Socialista

BRANDT

En homenaje a Willy Brandt y porque Berlín contiene y representa todas las esperanzas y todos los temores de este nuevo mundo, a mediados de septiembre se reunió allí el Congreso de la Internacional Socialista, en una atmósfera claramente marcada por la nueva situación que viven Europa y el mundo entero.

Nuevos partidos surgidos en los países de la antigua URSS y en el este europeo, partidos y movimientos latinoamericanos que van de los socialistas chilenos al Frente Sandinista en Nicaragua, y partidos procedentes de otros sectores de la izquierda, como el PDS italiano, se han unido a la IS en este Congreso, consolidando el proceso de la apertura de la IS más allá de sus límites europeos para convertirla en un verdadero foro de cooperación mundial.

El fin de la Guerra Fría ha permitido ver con más claridad un mundo en transformación y cada vez más independiente. El socialsmo democrático debe hacer un esfuerzo para estar a la altura de las nuevas circunstancias y ser capaz de dar respuestas concretas que consoliden los recientes logros de la democracia y hagan avanzar un mundo hoy lleno de posibilidades.

La democracia tal como la entendemos nosotros, con derechos políticos, justicia social e igualdad de oportunidades económicas, es una forma de democracia perdurable. Es cierto que los mecanismos del mercado son necesarios para el crecimiento y el desarrolo, pero no lo es menos que el mercado libre no asegura una sociedad justa y equitativa.

Así se expresa en la resolucón del Congreso, que insiste en que una de las tareas principales de los socialistas hoy es democratizar el cambio económico. Si la tendencia actual de primar los valores humanos continúa, convertiremos a la inmensa mayoría de las poblaciones del mundo en una clase inferior. Este resultado no sólo sería injusto sino enemigo de la supervivencia de la democracia y sumamente peligroso en un mundo de

interdependencia ecológica, oleadas de migraciones en masa y proliferación de armamentos.

El Congreso hizo también un nuevo llamamiento a la paz y al desarme, por los que siempre se ha batido la Internacional y que son condición indispensable para el desarrollo. Pide así que se ayude a las NNUU para que éstas sean un instrumento cada vez más efectivo de intervención para la paz y el control del armamento.

Las Naciones Unidas serán un instrumento cada vez más efectivo de intervención para la paz y el control del armamento.

Hoy, que es más posible crear un nuevo orden basado en la seguridad común, la libertad, la justicia social y la solidaridad, sería dramático que las oportunidades creadas por la nueva situación internacional se perdieran y se diera marcha atrás para volver a los viejos antagonismos y rivalidades nacionales, étnicas y religiosas.

El XIX Congreso de la Internacional se celebró en el nuevo Berlín bajo el influjo de Willy Brandt que, a pesar de haber delegado la presidencia en Felipe Gonzalez, estuvo fuertemente presente durante todo el Congreso. Está ahora en manos del nuevo Presidente, Pierre Mourroy, enlazar la mejor tradición del socialismo democrático con lo que sin duda será una nueva época de la Internacional Socialista.

Y en el recuerdo de todos estará siempre Willy Brandt.

Anna Terrón

No cal que us digui que em sento feliç i orgullós de saber-vos tots a Berlín.

Molts altres llocs a les noves democràcies de l'Est haguessin estat dignes de ser seu d'aquest Congrés, però, per què no admetre-ho, em va commoure que Felipe Gonzalez proposés Berlín.

I per què no dir també que vaig pensar que, ja que el Congrés es feia a Berlín, havíem de reunir-nos al Reichstag, aquest lloc d'Alemanya on tantes vegades s'ha tractat de la guerra i la pau a Europa; aquest lloc on tant s'ha tractat de la llibertat i la servitud.

Ja fa temps vaig demanar que es deixés la direcció de la nostra Internacional en mans més joves; n'he estat al capdavant durant setze anys i sentia que era molt de temps. Però, al cap i a la fi, què són setze anys comparats amb la nostra tradició centenària?

En aquell moment garantir la pau no era el nostre únic objectiu, però sí la nostra gran prioritat. La pau entre dos blocs armats amb armes nuclears i que crèiem inamovibles. Una pau sense la qual no podríem assolir la llibertat.

Avui, només una dècada i mitja més tard, ja no ens preocupa garantir aquella pau. Avui ens ocupa el restabliment de la pau a molts indrets d'aquest món, en gran part alliberat però encara convuls.

Els partits que s'uneixen dins la nostra Comunitat estan compromesos amb el seu propi país i amb el món, amb la part i amb el tot. Que ens haguem estès fins més enllà d'Europa, i que, d'aqueta manera, esdeviguesim una comunitat veritablement mundial i, per tant, plural i diversa em fa sentir, ens fa sentir a tots, una especial satisfacció. Però el nombre de membres nostres i el nombre dels que desitgen ser-ho no és un valor en ell mateix sinó una gran responsabilitat.

On sigui que a un ésser humà se'l faci patir penalitats, ens hem de donar sempre per al·ludits. No ho oblideu: a cada injustícia que es tolera s'està obrint la porta a més injustícia.

L'enfortiment de les Nacions Unides és per a nosaltres un anhel vell i familiar. Ara que això comença a ser una realitat i les Nacions Unides estan guanyant influència, si no poder, val la pena fer un gran esforç: ajudem a donar a les Nacions Unides els mitjans que necessita per exercir efectivament aquesta influència.

L'inici d'una nova era, el 1989, no significa que el món hagi d'esdevenir indefectiblement millor. Però avui, com en cap altre moment dels temps passats, se'n obre un ample ventall de possibilitats, tant per a bé com per a mal. Les coses no es fan soles i poques són eternes. Així, doncs, recordeu sempre la vostra força i que cada nova època requereix noves respostes. Hem d'estar a l'alçada dels nostres temps per fer el bé.

M'agradaria donar les gràcies a tots aquells que hi han ajudat.

Willy Brandt

(Carta a la Internacional Socialista, Berlín 15 de setembre de 1992).

Cada COSA En su sitio

EL EJEMPLO DEL AYUNTAMIENTO DE ESPLUGUES

Efecto invernadero, agujero en la capa de ozono, lluvia ácida, desertización... la crisis del medio ambiente se refiere a estos y a otros conceptos ya conocidos. A menudo nos producen fatalismo e inpotencia. ¿Qué podemos hacer cada uno de nosotros?

Si miramos nuestro entorno próximo, encontraremos respuestas. Estamos en la sociedad de consumo y del desecho. Por todas partes nos ofrecen cosas que comprar y que tirar. Cada vez tenemos más bienes materiales, pero con una vida útil más corta. Por tanto, cada vez hay más residuos. Y mezclados. En cualquier parte.

Si tiramos cada cosa a su sitio, la mayor parte de los residuos tendrán utilidad, o al menos no serán contaminantes. El vidrio, los medicamentos, las pilas, el papel, el cartón, la materia orgánica,... ya se recogen por separado en bastantes municipios.

La solución está en la selección en origen. Hay que cambiar la costumbre de tirarlo todo junto y a cualquier sitio. Si tiramos cada cosa en su sitio, la mayor parte de los residuos tendrán utili-

El vidre, el cartró, les piles, els trastos domèstics i les runes són residus dels quals tots hem de desprendren's. Tanmateix, no és al contenidor convencional, el verd, on han d'anar a parar aquests residus sòlids ja que aquests són una font de riquesa de la qual tots podem treure'n profit. Reciclant aquest material, no només contribuïm a viure en un territori menys contaminat sinó que a més podem obtenir recursos i estalvi.

... s'estalvien 130 kg de petroli. El vidre és un material reciclable al cent per cent. A Esplugues hi ha un total de 15 contenidors repartits pels diferents carrers.

... produeixen 500 grams de mercuri, un element altament contaminant. Un sol gram de mercuri pot contaminar centenars de litres d'aigua. A més, el reciclatge de les piles botó suposa invertir en estalvi: per cada quilo de piles botó reciclat s'estalvien més de 10.000 ptes.

... podem evitar la tala de 17 arbres. A més es podrien estalviar quasi 100.000 litres d'aigua. Per tal de reciclar-ho, a Esplugues s'han col.locat 12 contenidors a tots els barris.

dad o, al menos, no serán contaminantes. El vidrio, los medicamentos, las pilas, el papel, el cartón, la materia orgánica,... ya se recogen por separado en bastantes municipios.

La experiencia no es más cara, si tenemos en cuenta que se reducen los costes de tratamiento posterior.

También podemos ser más selectivos en el consumo. No se trata ya de hablar de austeridad, pero sí de escoger productos reciclados, reciclables o no contaminantes. Esto ya no es una utopía, sino una realidad que avanza. Pero su ritmo depende de nosotros. Un buen ejemplo es el de los aerosoles y el CFC. Prácticamente, todos los productos disponibles en el mercado lo han eliminado, y lo hacen constar.

Un tercer nivel de selección estaría en el proceso intermedio entre la adquisición y el desecho. Usar más de una vez las bolsas de plástico, aprovechar las dos caras del papel para escribir...

NO es tan difícil. En otros países de Europa hace años que lo practican. Todo está de nuestra parte: asociaciones ecologistas y de consumidores, administraciones... Se trata de que también nosotros nos pongamos, cada uno a su nivel, de parte del medio ambiente, que es el nuestro.

Quim Ruiz

Las ilustraciones corresponden a una campaña de medio ambiente y recogida selectiva impulsada por el Ayuntamiento de Esplugues de Llobregat con la colaboración del Área Metropolitana de Barcelona.

NOTES SOBRE ASSOCIACIONISME I MOVIMENTS URBANS

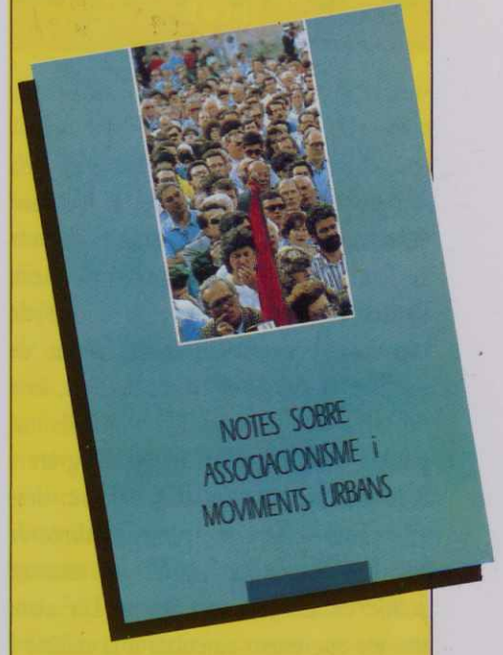
Continguts

Manuel Castells
Lo local y lo global: El papel de los movimientos vecinales en el nuevo orden mundial.

Jordi Borja
Notas sobre ciudades, gobiernos locales y movimientos populares

Josep Martínez i Barceló
Els reptes de l'associacionisme.

José Julian Morente
La emergencia de nuevas sensibilidades sociales: ¿Nuevos movimientos sociales?

Si estás interesado llama al ***302 60 16*** *y pídelo. Te lo enviaremos gratuitamente.*

L'ASSOCIACIÓ DE LES NN.UU. A ESPANYA CONTRA EL FRANQUISME

L'any 1963, i en una torre del P. de Sant Joan, on el Dr. Puigvert tenia instal·lada la seva clínica, fou fundada l'associació, de les NN.UU. a Espanya. L'acte de constitució que consta en els arxius de l'entitat, és del 12 de febrer de 1963, és a dir, aviat farà 30 anys. Els principals impulsors foren el Dr. Antoni Puigvert i Santiago Nadal —malauradament desapareguts— ,aquest últim sots-director de «La Vanguardia Española» i assessor polític de D. Joan de Borbó. Dit això, tots els que estem vinculats a la difusió i promoció dels principis continguts a la Carta de les NN.UU. hem de reconèixer el bon ull que varen tenir de fundar una associació —Organització No Governamental— que donés suport popular als objectius i treballs de les NN.UU.

És prou coneguda per la classe política del nostre país la trajectòria que l'Associació va realitzar en el transcurs de la dictadura i de la transició. En aquests anys, principalment en l'època dictatorial, va arreplegar molts ciutadans que copsaren immediatament la plataforma d'aquesta entitat per contribuir a assolir les llibertats democràtiques.

Es pot afirmar que els locals de l'Associació van ser una illa de llibertat on els associats —i altres no associats— discutien i comentaven la situació política del nostre país i la problemàtica internacional. Molt aviat es formaren grups o comissions de treball similars al sistema de les NN.UU. —OIT, DRETS HUMANS, FAO, etc.— que tenien plena autonomia per organitzar conferències, col·loquis públics o bé exclusivament per als socis.

Els actes commemoratius, com, per exemple, el 50è. aniversari de l'OIT, el 20è. de la Declaració Universal dels Drets Humans i molts altres d'importants, eren organitzats pel Consell Directiu, que prèviament havia de sol·licitar el permís corresponent al Govern Civil, adjuntar un extracte dels parlaments i puntualitzar que es podria fer ús de la llengua catalana. Algunes vegades recordo que jo mateix omplia els impresos de les sol·licituds, i que havia oblidat de notificar que volíem usar el català en el trans-

curs de l'acte. Aquest oblit per part meva va originar alguns incidents amb l'inspector de policia que sempre assistia als nostres actes. Recordo el protagonitzat per Heribert Barrera, Rafael Tassis i Jaume Serra i Gasulla, aquests dos últims desapareguts abans que fos reinstaurada la democràcia, en el qual es va negar a parlar en castellà. L'acte fou suspès immediatament pel delegat de la social i fou imposada una multa, no recordo de quina quantitat, a l'Associació i als companys esmentats. En honor de la veritat, haig de dir que el Dr. Puigvert, amb el seu carisma, obtingué del governador civil l'anul·lació d'aquestes sancions pecuniàries; vull insistir que el Dr. Puigvert fou en el transcurs de la seva presidència un «paraigüa» de gran eficàcia. No és exagerat afirmar que sense la seva presència l'Associació podria haver estat dissolta «por real decreto».

L'any 1963, i en una torre del P. de Sant Joan, on el Dr. Puigvert tenia instal·lada la seva clínica, fou fundada l'Associació de les Nacions Unides a Espanya.

Malgrat les dificultats i la presència de la policia en tots els actes que se celebraven al nostre local, l'Associació va fer un «bombardeig» constant de sol·licituds o permisos per realitzar actes públics. El nostre criteri era que havíem de programar activitats en relació amb els drets humans, conculcats a casa nostra. Si eren autoritzades era un èxit, ja que fèiem difusió pública de la Declaració Universal dels Drets Humans; si es prohibien, en certa manera també era un èxit perquè ho comunicàvem immediatament a la nostra Federació Mundial amb seu a Ginebra i al Secreatri General de les NN.UU. a Nova York. Era una important contribució per desemmascarar la política del govern franquista que es presentava a les NN.UU. amb caires democràtics.

Roca i M. A. Campmany en un acte.

Recordo que l'any 1968 —20è. aniversari de la Declaració Universal— l'Assemblea General de les NN.UU., en una Resolució aprovada per unanimitat, recomanava a tots els Governs i Organitzacions No Governamentals (ONG's) de celebrar aquest aniversari amb tota mena d'actes públics destinats a concienciar i difondre el seu contingut —en aquells temps el nostre President era Anton Cañellas, que amb el seu dinamisme va contribuir d'una manera molt significativa a què la nostra Associació denunciés totes les violacions de Drets Humans que es produïen al nostre país. Es van imprimir i distribuir 200.000 exemplars mde la Declaració traduïda al català. El Consell Directiu va programar, a tal efecte, una sèrie d'actes públics sobre temes punyents: Llibertat sindical, Dret de vaga i de reunió, etc. Tots els actes programats van ser prohibits i l'èxit de la nostra Associació va venir de l'exterior quan nombroses protestes de les Associacions germanes i altres ONG's internacionals es van dirigir a les autoritats espanyoles.

La reconstrucció de l'organització ugetista a Catalunya fou celebrada als nostres locals l'abril de 1974.

L'incident que va tenir més importància va ocórrer l'any 1971. Un grup d'intel·lectuals —entre ells recordo que hi havia la Lídia Falcon, i en Lluís Carandell— es varen presentar a l'Associació, no per sorpresa, i es van declarar en vaga de fam per protestar contra la pena de mort. Aquesta vaga va durar molts dies, fins que la policia hi va intervenir i amb l'ajuda d'escales van entrar fins al nostre local, i van desallotjar els vaguistes. El resultat va ser que la nostra Associació va ser clausurada per ordre governativa per un període de tres mesos. Aquesta clausura de les nostres activitats va provocar una gran reacció de protesta per part d'Organitzacions internacionals.

L'Associació en aquells anys va ser l'aixopluc i el lloc de reunió de grups

polítics clandestins i sindicals. Diàriament hi havia grups de persones reunits als diferents despatxos, i això passava tan sovint, que jo no gosava preguntar qui eren. En aquell temps era millor en aquell temps ignorar-ho.

El primer nucli de la Federació Catalana del PSOE i de la UGT a la clandestinitat va tenir l'Associació com a un dels punts de reunió; recordo entre altres Josep M. Triginer, Francisco Parras, Joaquim Jou, Josep Valentí Anton, Mario Martínez, Luis Fuertes i Francisco Ramos. Vull recordar que la reconstitució de l'organització ugetista a Catalunya fou celebrada als nostres locals l'abril de 1974.

L'any 1976 el Consell Directiu manifestà públicament que, donada la coincidència dels quatre punts de l'assemblea de Catalunya amb els objectius de l'Associació, decideix adherir-s'hi la mateixa i és precisament en una de les Assemblees, celebrada a la Parròquia de Santa Maria Mitjançera, fou detingut un membre del Consell Directiu que en un ofici de la «Jefatura Superior» li fou comunicat que se li imposava una multa de 200.000 ptes.; una de les raons era textualment la següent: «Forma parte del Consejo Directivo de la Asociación para las Naciones Unidas, le califican como una notoria amenaza para la pacífica convivencia social y revela su destacada personalidad de agitador y su manifiesta peligrosidad para el orden público».

L'espai lògicament limitat d'aquest article no em permet explicar les actuacions de la nostra Associació en el camp internacional, en la denúncia de la política franquista d'aquells anys en totes les Assemblees mundial a les quals assistíem, i on donàvem testimoni de la nostra lluita per les llibertats democràtiques.

Francesc Noguero i Vallverdú
Secretari General de l'Associació per a les NN.UU.

Cuando llega la noche

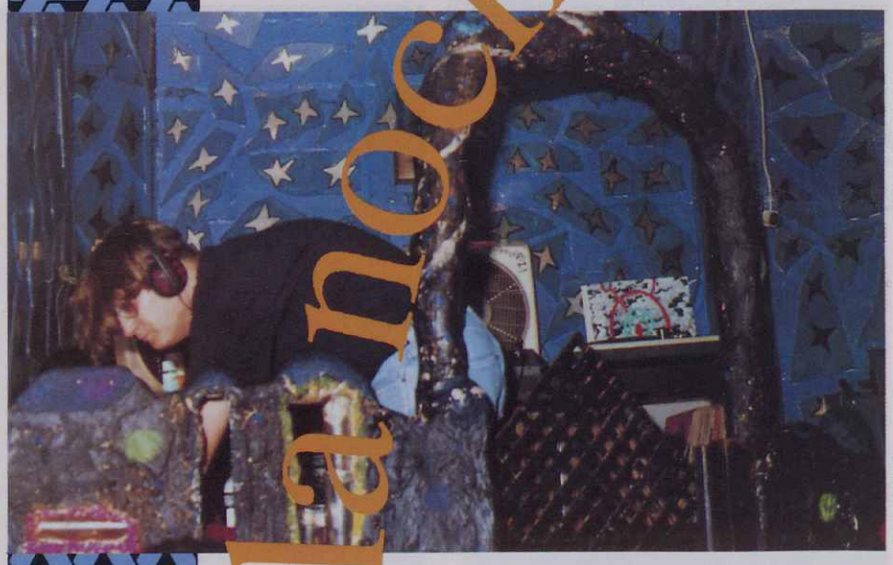

FOTO R. BURTON

Pocas ciudades europeas pueden jactarse de la extensa oferta de actividades nocturnas que nos brinda nuestra ciudad; el panorama de las opciones resulta muy variado y atrayente: teatro, cine, conciertos, discos, pubs, bares musicales... Lugares todos ellos que nos permiten la evasión y olvidar por unos instantes los problemas que nos atosigan. La elección dependerá de los gustos de cada cual. Nosotros os proponemos desde aquí el menú para una hipotética noche dinámica e inolvidable.

Para iniciar la velada nada mejor que presentarse aproximadamente a las ocho en el renombrado bar Zurich, situado en la plaza Catalunya. Es el bar ideal para un aperitivo o una aproximación al ambiente barcelonés. Situados en su terraza podréis entablar un estrecho contacto con una variopinta fauna compuesta por rubias esbeltas, estudiantes poco enrrollados, punkis, pijos, turistas despistados..., jóvenes impacientes por agotar hasta la última gota de la tentación lunática. Todos están allí para dejarse ver y observar aquellos que pasan.

Tras un ratito en el bar Zurich, es recomendable reponer fuerzas en los alrededores. Os aconsejamos el restaurante «El Paraguayo».

Después, al filo de la media noche, lo mejor para digerir bien los alimentos es descender por la Rambla y pasear

FOTO R. BURTON

por las calles adyacentes; llegaréis al Café de la Opera, tradicional café de estilo romántico-decadente, situado enfrente del Liceo, donde se puede tomar una copa en ambiente cosmopolita.

Saliendo del Café de la Opera, si os apetece escaparos a la Plaza Real, lugar de encuentro de muchos turistas, entrad en Norma. Norma es una disco con una decoración muy atractiva y una música verdaderamente heterogénea. Interesante en esta zona es también el bar Kike (calle Raurich) donde cantan una especie de Marlene Dietrich en declive y una tonadillera de los años cincuenta.

Pero todo esto, queridísimos vampiros de la aventura, no era más que un aperitivo. Lo mejor de la noche empieza ahora, a las dos, y no en el Casco Antiguo. Trasladaos a la calle València al «Este Bar», uno de tantos disco-bares frecuentadísimos a esta hora.

Barcelona, contagiada salvajemente por la neura del «interior design», disfruta de un interesantísimo local desde este punto de vista, el «Satanasa», a dos pasos del «Este Bar». El Satanasa es ciertamente el mejor disco-bar del momento: música a volumen criminal, clientela de lo más disparatada (incluso en la forma de vestir), diablillos y serpientes que sobresalen de las paredes y un discjokey que pesa doscientos kilos.

Tras este recalentamiento os darán las tres y ha llegado la hora más «guay» para visitar la discoteca. Os recomendamos Otto Zutz, Studio 54, Distrito Distinto y Divertido, pues son completamente diferentes entre sí y es seguro que alguna de ellas hará vuestras delicias.

Otto Zutz (calle Lincoln) merece ser mencionada también por sus veladas culturales: recordemos a la Fura dels Baus o la fiesta en honor de Andy Warhol. El fin de semana se transforma en una especie de «acid-party non stop».

Algo distinto se puede encontrar en Studio 54, reino indiscutible e indiscutido de Raul Orellana, conocido por sus maxi-singles en los que consigue una mezcla magistral de Iggy Pop, flamenco, house, guitarra clásica española, etc... Studio 54 se encuentra en el Paralelo, donde abundan también interesantes cabaretes y teatros de variedades de mucha solera y raigambre.

En el Distrito Distinto (Avenida Meridiana) la música es un poco más corriente, aunque su enorme terraza de cristal resulta fabulosa. Aquí se encuentran los modelos más estrafalarios, personas vestidas de Alicia en el País de las Maravillas.....

Cambiamos ahora completamente de estilo y hablaremos de Divertido (calle Moyá); paraíso de los ambientes Kitsh. Sus luces deslumbrantes, fuentes de colores y la música house latina con paréntesis de flamenco-disco os encantarán. El público, compuesto exclusivamente de travestis e individuos de toda especie protagonizan streap-teasse espontáneos y exhibicionismos a lo largo de toda la noche.

Para concluir esta fantasmagórica cabalgata urbana, nada mejor que un apetitoso almuerzo, de nuevo en el bar Zurich, donde admiraréis ahora el desfile de otro público bien distinto, aquél que inicia la jornada por la mañana. Son aquellos que no tienen ojeras y que están en paz consigo mismos. Para vosotros, sin embargo, vampiros curiosos, es hora de ir a la cama. Mañana será otra noche.

Iñaki Guerrero

FOTO R. BURTON

Formació a Nivell Europeu: el Programa ERASMUS

El nou marc europeu obre als nostres estudiants la possibilitat d'accedir a una formació més completa i especialitzada.

La formació universitària és un dret de tots els ciutadans. Per això en el nou tractat de la Unió Europea, signat a Maastrich, es reconeix l'educació com a una de les noves prioritats de la Comunitat Europea i com a un dels drets bàsics dels ciutadans europeus.

Cadascun dels Estats europeus garanteix la formació universitària bàsica dels seus ciutadans, però correspon a la Comunitat Europea garantir la dimensió europea d'aquesta formació. Amb aquest objectiu, la CE ha engegat diferents programes en matèria d'educació (COMETT, TEMPUS, ERASMUS...) per fomentar l'intercanvi de professors, la mobilitat dels estudiants i l'elaboració de plans d'estudi conjunts entre universitats de diferents països europeus.

D'entre aquests programes destaca el Programa ERASMUS. El Programa ERASMUS creat al 1987, i que es troba ja en la seva segona fase, permet que els estudiants de les universitats catalanes cursin una part dels seus estudis (entre 3 i 12 mesos) en una universitat d'un altre país comunitari o de l'AELC (Associciació Europea de Lliure Canvi: Suècia, Noruega, Finlàndia, Àustria, Suïssa, Islàndia), de manera que la universitat catalana d'origen reconeix com a propis els estudis cursats a l'estranger. Cadascuna

de les universitats catalanes disposa d'un nombre determinat de places per a estudiants ERASMUS en funció de les peticions realitzades i repartides segons àrees d'estudi. El nombre total d'aquestes places a Catalunya arribarà aquest curs 92-93 a 1.998. Els estudiants ERASMUS catalans gaudiran a més d'un ajut econòmic d'entre 121 i 200 Ecu al mes (entre 16.500 i 27.000 ptes. al mes). Els estudiants ERASMUS tenen també la matrícula gratuïta a la universitat estrangera, i els que ja gaudeixen de la Beca de Règim General del MEC, que es concedeix en funció del nivell de renda, poden obtenir un ajut complementari de fins a 238.000 ptes. pel fet d'estudiar a l'estranger.

L'objectiu últim del Programa és que un 10% dels estudiants europeus estudiïn cada any en una universitat diferent de la seva pròpia.

Per a l'any 92-93, la Comunitat Europea destina a la mobilitat d'estu-

ERASMUS para el futuro de Europa.

¿Cómo podemos construir Europa si los jóvenes no la consideran como un proyecto colectivo y una representación de su propio porvenir?

Jacques Delors, Presidente de la Comisión

ERASMUS es un programa de acción de la Comunidad Europea, adoptado en junio de 1987, en el que pueden participar los países de la Asociación Europea de Libre Comercio desde octubre de 1991.

ERASMUS tiene como objetivo contribuir a construir:

- **la Europa de los estudiantes.** La movilidad organizada de los estudiantes de forma que aumente considerablemente el número de estudiantes que efectúe una parte reconocida de sus estudios en otro Estado elegible.
- **la Europa de las universidades.** La movilidad organizada del personal docente y el desarrollo de toda una gama de actividades de cooperación entre las universidades de todos los Estados elegibles.
- **la Europa competitiva.** Movilización de los recursos intelectuales para mejorar nuestra competitividad internacional.
- **la Europa de los ciudadanos.** Creación de contactos más estrechos entre todos los europeos, piedra angular de nuestro porvenir común.

diants contemplada en el Programa ERASMUS 60 milions d'ECU (8.220 milions de ptes.) per a tota la CE, dels quals es beneficiaran 86.824 estudiants. L'objectiu últim del Programa és que un 10% dels estudiants europeus estudiïn cada any en una universitat diferent de la seva pròpia. Evidentment, aconseguir aquest objectiu demanarà molts esforços i més recursos per a les universitats, per millorar sensiblement les condicions d'acollida dels estudiants estrangers: en l'allotjament, la informació, l'orientació i sobretot en la preparació lingüística. Les nostres universitats es veuran també així obligades a posar-se al dia en molts aspectes que fins ara no havien abordat, com els serveis als estudiants, la creació de noves infrastructures, etc. En aquest sentit, el Programa ERASMUS és important no només per als individus, en tant que possibles beneficiaris, sinó també per a la renovació i l'impuls que comporta per a les institucions universitàries.

El nou marc europeu s'obre doncs a tots els nostres estudiants, i no només als de les famílies més riques, la possibilitat de familiaritzar-se amb d'altres llengües, altres mètodes d'estudi i altres formes d'entendre la ciència i la cultura.

Carles Martí

ERASMUS es un programa para los estudiantes.

Una panoplia de ventajas.

Asistencia financiera para los gastos de movilidad.

Los estudiantes que se desplazan en el marco de un PIC ERASMUS disfrutarán de prioridad para la obtención de una beca que cubra:

- Los gastos de viaje entre el país de origen y el de acogida;
- Si fuese necesario, los gastos de preparación lingüística directamente a cargo del estudiante;
- La diferencia del coste de vida entre el país de origen y el de acogida;
- Los gastos adicionales relacionados con el cambio de la situación material del estudiante.

Reconocimiento del período de estudios ERASMUS

Las universidades participantes en los Programas Interuniversitarios de Cooperación ERASMUS deberán garantizar a sus estudiantes, por escrito y con antelación, el reconocimiento académico completo del período de estudios (mínimo tres meses) efectuado en una universidad asociada.

Exención del pago de tasas en la universidad de acogida

Los estudiantes ERASMUS están exentos del pago de cualquier tasa de inscripción en la universidad de acogida. Asimismo, continuarán percibiendo íntegramente cualquier beca o préstamo normalmente otorgado por las autoridades nacionales para cursar estudios en su universidad de origen.

El mercadeig i la solidaritat

A questes darreres setmanes han tornat a ser tràgica actualitat els intents de cents de persones d'entrar irregularment, via estret de Gibraltar (amb les ja malauradament conegudes «pateras») al continent europeu.

Aquests intents han tingut, tenen i tindran finals diversos, incloent-hi la mort de moltes persones.

Sembla mentida, en un país que en sap tant de migracions, tant polítiques com econòmiques, com és el nostre, que s'hagi d'insistir a explicar que la immensa majoria d'aquestes persones es veuen en la necesitat, com a darrera sortida d'immigrar, davant de situacions d'injustícia, misèria, atur i fam que pateixen. Cal nooblidar, a més, que les polítiques econòmiques i de govern dels països anomenats desenvolupats durant segles han ajudat a crear aquesta situació.

Cal que denunciem tots plegats una societat i un sistema que veu les excel·lències del consum a dojo, que els reclama com a mà d'obra barata o els explota com a pobles, i que els criminalitza quan no els necessita.

I, és clar, cal canalitzar els corrents migratoris. Però no amb lleis que no donen cap possibilitat, ni cap sortida positiva, ni tancant les fronteres amb pany i clau. Ben al contrari: com més tanca-

Cartells institucionals contra el racisme

ment hi hagi en tots els terrenys, més gran será el desenvolupament de les concepcions reaccionàries, racistes i xenòfobes.

Aquell mercadeig ha convertit aquest modern tràfic d'humans en un negoci de beneficis multimilionaris. És en la desarticulació d'aquestes estructures i en la detenció dels responsables on s'ha denotar de veritat l'eficàcia de les forces de seguretat.

Cal, per tant, una política de cooperació real nord/sud que possibiliti el desenvolupament integral d'aquests pobles germans. Una política que tingui en compte que pertanyem al mateix planeta i que ens necessitem tots com a éssers humans.

Al mateix temps, cal denunciar el mercadeig amb la desesperació humana, els interessos de sectors econòmics importants de les costes andaluses i marroquines. I sobre tot en el cas marroquí en què és evident que, directament o indirectament, aquest mercadeig té el vist-i-plau del monarca alanita, que ha convertit aquest modern tràfic d'humans en un negoci de beneficis multimilionaris.

És en la desarticulació d'aquestes estructures econòmiques i en la detenció dels responsables on cal que es noti de veritat l'eficàcia de les forces de seguretat, i no en la persecució d'unes persones que al cap i a la fi l'únic crim que han comès és jugar-se la vida per intentar trobar un lloc de treball.

Per fer front al fet migratori, a les concepcions etnocèntriques excloents, a la xenofòbia i a la reacció, cal polítiques progressistes i solidàries. Perquè només la solidaritat pot aturar la desesperació.

Pere Camps
Portaveu de S.O.S. Racisme

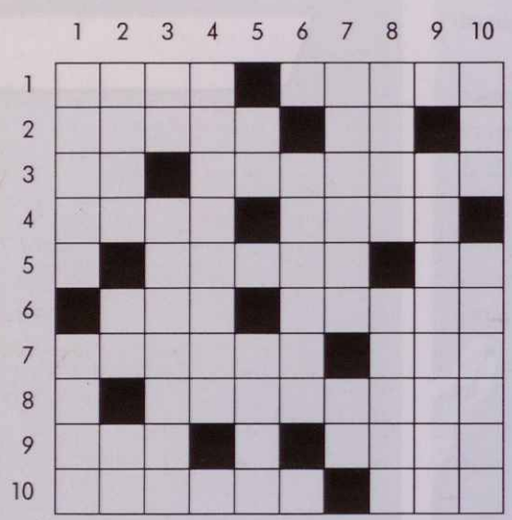
Al escribir estas líneas estaremos disputando los últimos encuentros de nuestra segunda temporada, las fases eliminatorias de la Copa: Pero tal vez sería mejor que nos presentáramos: somos el equipo de Baloncesto de «La Rosa de Barcelona», ¿te suena?, ¿no?, mira la portada de esta revista, exacto, somos vuestro equipo, aunque vosotros no lo conozcáis.

Como todo proyecto, nunca se sabrá a ciencia cierta como nacimos; lo cierto es que un día estábamos delante de Joan y de Enric y a las pocas semanas empezábamos nuestra primera temporada marcada por la inexperiencia, el entusiasmo y la ingenuidad. Así nos fue aunque es de justicia reconocer que luchamos con pundonor y, al final, a pesar de una importantísima baja por lesión (desde aquí un recuerdo afectuoso a nuestro mejor pivot, Xavi Bohigas), conseguimos el respeto de los restantes equipos y árbitros.

Nuestra segunda temporada comenzó con renovadas esperanzas y mejores resultados: no perdimos ninguno de los cuatro primeros partidos y batimos todos nuestros récords. Fuimos incorpo-

CRUCIGRAMA

Manuel Cáceres

HORIZONTALES:
1. Resplandor del día que anuncia la salida del sol. Capital de un país comunitario conocida como la «Ciudad Luz». **2.** Serie de cosas ensartadas en un hilo. Símbolo químico del rutenio. Doceava letra. **3.** Rio europeo. Al revés, azúcar disuelto en agua y convertido en jarabe por cocción. **4.** Porción de tierra totalmente rodeada de agua. Expresaba alegría. **5.** Quinientos. Al revés, parte posterior del pie. Matrícula de Málaga. **6.** Siglas inglesas del ácido desoxirribonucléico. Al revés, engañen con promesas. **7.** Capital de la cultura 1992. Junta. **8.** Símbolo del Yodo. Siguen el rastro de una cosa. **9.** Agencia de noticias. Mil. Al revés, caja grande de tapa plana. **10.** Capital europea donde desemboca el río Tajo. Acuerdo Económico y Social.

VERTICALES:
1. Especie de cobra de color verde amarillento. Sustancia elaborada por las abejas. **2.** Estado de Indochina. Entrega. Letra griega. **3.** Símbolo del bromo. Capital de cierto país de la CEE atravesada por el río Támesis. **4.** Retrasará. Matrícula de Barcelona. **5.** Vocal repetida. Radio de la circunferencia. Terminación de la mayoría de tendencias pictóricas. **6.** Símbolo del fósforo. Líder europeo de la Internacional Socialista recientemente fallecido. Primera letra. **7.** Antigua máquina militar que se usaba para batir murallas. Dios egipcio. **8.** Nombre dado por los moros a los cristianos. Gesto del rostro. **9.** Uno. Cubriré con láminas. **10.** Estilo de música pop de moda en los años 80. Capital de un país comunitario cuya moneda es la dracma.

MÉTELA CON LA ROSA

rando nuevos jugadores y se creó una familia a base de sudores, canastas y algún que otro susto; también hemos tenido bajas por lesión, como Joan, Xavi, Paco, Goyo, M. Ángel, Rafaelillo, Nando. Incluso alguna de nuestras incondicionales fans causó baja.

Pero llega el tercer proyecto de Ferran y Llorens. Estamos dispuestos a batir récords, a emular el «Dream Team» y sus Jordan, Magic, Bird. Queremos que la familia aumente, compartir nuestro sudor, nuestras sonrisas y lágrimas, compartir esos cuarenta minutos de agotadora unidad, y por eso te llamamos. Si

quieres jugar, si quieres ser entrenador, da igual que seas alto o bajo, bueno o malo, únete a nosotros, jugamos para divertirnos, para demostrar que la política es algo más de lo que algunos intentan mostrar, que la política une, hace piña, hace crecer hacia arriba, a las estrellas, al aro.

Después del año olímpico de Barcelona llega el año olímpico de «La Rosa de Barcelona» y de los socialistas. Disfruta viendo como la Rosa se cambia de ropa y se pone pantalones cortos, camiseta, muñequeras y botas de básquet. Ponte en contacto con nosotros, anímate, aquí no hay fueras de juego, todos participamos, todos ganamos.

También tú, si no quieres jugar y sólo quieres entrenarte, puedes participar. También tú, si eres mujer, puedes jugar; no te aseguramos el 25% pero serás uno más sudando.

Mete una canasta triple a IC, ponle un tapón, una chapa, un gorro, a ERC, hazle una finta al PP y haz que CiU viva en un tiempo muerto. Llámanos al 302 60 16 y prueba.

T. Sanz

FES PARELLES

Hem caigut en la temptació d'adjudicar una estació de metro a alguns polítics per jugar amb les paraules... què us sembla?

Comprova les solucions a peu de pàgina.

Pasqual Maragall	La Pau
Ruiz Mateos	Poble Sec
Fernández Teixidó	Joan XXIII
Ferran Cardenal	Arc de Triomf
Anna Balletbó	Girona
Joan Marcet	Mercat Nou
Narcís Serra	Catalunya
Duran i Lleida	Pl. del Centre
Quim Nadal	Glòries
Josep M. Cullell	Vallcarca
Rafael Ribó	Entença
Jordi Pujol	Penitents
Carlos Solchaga	Rocafort
Miquel Roca	Bogatell
Àngel Colom	Gràcia
Raimon Obiols	Ciutadella
Aleix Vidal Quadras	Congrés?

UNA CANASTA EN LA SOPA

El Pato

Los jóvenes que cada semana defienden los colores de *La Rosa* de Barcelona en las pistas de baloncesto puede que algún día lleguen a jugar en ligas de más alto nivel. En la sopa puedes encontrar doce ejemplos de jugadores de la ACB. ¿Juegas?

P A T O A N I C E V
C R E S P O P U I O
R U S T I C E L A I
E T N E R O L L C L
U M A C R A S R A I
S A G E C R A O R B
F U R A D E L S G I
D A M O N T E R O S
U P E R S A D A L E
A C H E P A N T E R

SOLUCIÓN CRUCIGRAMA
HORIZONTALES:
1. ALBA. PARIS. **2.** SARTA. RU. KA. **3.** PO. RABIMLA. **4.** ISLA. REIA. **5.** D. OSRAT. MA. **6.** DNA. NEMIT. **7.** MADRID. UNE. **8.** I. RAS. TREAN. **9.** EFE. M. ACRA. **10.** LISBOA. AES.
VERTICALES:
1. ASPID. MIEL. **2.** LAOS. DA. FI. **3.** BR. LONDRES. **4.** ATRASARA. B. **5.** AA. R. ISMO. **6.** P. BRANDT. A. **7.** ARIETE. RA. **8.** RUMI. MUECA. **9.** I. LAMINARE. **10.** SKA. ATENAS.

SOLUCIÓN UNA CANASTA EN LA SOPA
ARCEGA, CARGOL, CRESPO, CREUS, EFI, LLORENTE, MONTERO, ROSA, RUF, SIBILIO, VECINA, VILLACAMPA

SOLUCIONS:
Pasqual Maragall → Arc de Triomf; Ruiz Mateos → Entença; Fernández Teixidó → Mercat Nou; Josep M. Sala → Rocafort; Ferran Cardenal → La Pau; Anna Balletbó → Gràcia; Joan Marcet → Les Corts; Narcís Serra → Glòries; Duran i Lleida → Joan XXIII; Quim Nadal → Girona; Josep M. Cullell → Bogatell; Rafael Ribó → Congrés?; Jordi Pujol → Vallcarca; Carlos Solchaga → Poble Sec; Miquel Roca → Penitents; Àngel Colom → Ciutadella; Raimon Obiols → Catalunya; Aleix Vidal-Quadras → Pl. del Centre.

TE'LS OFERIM

Aquestes publicacions estan a la teva disposició gratuïtament.

Pots recollir-les a la redacció de La Rosa
(Pau Claris, 106, pral.)
o bé demanar-les telefónicament al 302 60 16

